

CRÍTICA D'ART. "Autogeografies", de Matei Glass (Temple Romà, Vic)

Des de la 'dimensió de l'absència'

"Autogeografies". Fotografia i vídeo de Matei Glass. Temple Romà, Vic.

Vic

Ana M. Paloma

No ha de ser debades que el text en què Matei Glass reflexiona sobre "Autogeografies" vagi precedit d'una cita de Jorge Luis Borges: "En un lloc predestinat, con su topografía precisa, poblado como un sueño".

L'exposició que podem veure al Temple Romà de Vic, "Autogeografies", ha estat concebuda, en paraules del mateix autor, des de "la dimensió de l'absència". Matei Glass s'interroga, durant la preparació de la mostra, a propòsit d'una sèrie de conceptes que configuren una part de la seva identitat i de la del seu treball. Enfrontat a qüestions com la pertinença, el canvi, l'acceptació, la distància, el temps o el lloc, el fotògraf s'anava intemecant en indrets ignots de la memòria, escenari privilegiat de l'experiència, fins a arribar a estadis

Una de les fotografies de Matei Glass, exposades al Temple Romà de Vic

de perplexitat metafísica. I és aquí on apareix novament la figura incommensurable de Jorge Luis Borges i el seu Aleph.

En un dels relats més crítics de l'extraordinari escriptor argentí, un dels personatges, que és més testimonial que protagonista, s'encara amb l'Aleph: un lloc eminentment borgesià on el món sencer es fa simultàniament visible en tota la

seva infinitud. Aquest punt de punts, encreuament de l'espai i temps que ens expliquen un moment, un instant, que abans era inexistent i després essencialment passat, ens dona algunes claus per apropar-nos a les imatges, fixes en vídeo, dels moments que Matei Glass ha instal·lat a la sala del Temple Romà. Imatges d'un temps i d'un lloc que van conformant, en

un veritable gerundi, la topografia del territori i el testimoni dels temps, els llocs i les coses que, observades en un continu fragmentat, evocuen una significativitat dimensió personal de l'autor i, també, de la que contribueix a generar la seva tasca professional.

Quina és la naturalesa de la paradoxa de la ubiqüitat? Com podem existir en més d'un lloc al mateix temps?... Aquestes preguntes, que formen part del nucli central d'"Autogeografies", Glass les descabdella només quan es trasllada voluntàriament i decididament a una abstracta dimensió de l'absència.

Aquest posicionament, exemple d'enginy i llibertat intel·lectual, podria recordar-nos al que fa, per guanyar-se l'estima de la seva tripulació, el capità del llarg poema *The Hunting of the Snar*, de Lewis Carroll, quan crompta, per iniciar la singladura, el que diu que és el millor mapa de l'oceà: un mapa en blanc absolut, una carta de navegar que no conté cap signe però tots els signes han estat convinguts.

SI...

El nom

Victor Sunyol

No té nom això. Líders civils no violents són a la presó per les seves idees.

El govern més corrupte d'Europa, i que ha arruïnàt l'Estat, utilitza injustament i il·legalment la llei i les claveragues de l'Estat contra nosaltres. El govern està empresonat o és a l'exili per complir un programa electoral que mai no va ser impugnat.

Ara ens manen els de fora des de fora. Hi ha qui no gosa expressar les seves opinions per por de represàlies. Han portat centenars de policies per a controlar-nos i ametrinar-nos. Els seus radicals violents canvia impunement pels carrers. Controlen els mitjans de comunicació estatals. Molts funcionaris i càrrecs públics se senten vigilats o espiaats. Obliguem els funcionaris a redactar els informes en castellà, tot i que el català és llengua oficial. Fem servir cançons i eslògans del temps de la dictadura; dictadura que ells mai no han condemnat. Inter-venim les finances han paralitzat un munt d'iniciatives vitals, i molts proveïdors i treballadors no poden cobrar. Pretenen dictar el que ensenyem a les nostres escoles. I encara més. Polítics i governs d'Europa i del món es fan creus del que passa. I ells tan tranquils (?), orgullosos i sords en la seva immobilitat superba. On som? Quin nom té això en el diccionari?

Les 'Matances' de Joan Ramon Bonet s'exposen al Marcó Vell de Centelles

Centelles Quan el fotògraf Joan Ramon Bonet va captar una matança del porc al poble d'Ariany (Mallorca) el 14 de desembre de 1991, va posar a la història un fet que era completament normal a moltes cases de la nostra zona i arreu dels Països Catalans fa uns anys. Les seves imatges, en blanc i negre en una època que encara no hi havia la foto digital, recullen de forma clara però respectuosa el fet de convertir un animal viu, el porc, en menjar sense ofendre cap mena de susceptibilitats. El 2016, al cap de 25 anys, aquell recull es convertia en un llibre i una exposició. A Centelles es pot veure la mostra al Marcó Vell. Bonet va dir que li feia il·lusió d'exposar aquest treball en un lloc amb tants bons amics. A la fotografia, l'autor amb l'alcaldé Miquel Arisa i el pintor David Casals. J.P.

Cuba el 1964, vista pel fotògraf Rodrigo Moya, a Sant Joan

Sant Joan de les Abades El fotògraf mexicà-columbià Rodrigo Moya és l'autor d'una sèrie de fotografies que retraten la Cuba de l'any 1964, que des de dissabte passat fins al 10 de desembre s'exposen al Palau de l'Abadía de Sant Joan, gràcies al suport de Casa Àmerica de Catalunya. Moya va plasmar en unes 80 imatges l'esperança dels primers anys de la revolució castrista, incloses una dotzena d'imatges del Che Guevara.

El Museu del Ter mostra fotografies de Jaume Salarich

Manlleu Un conjunt de 34 fotografies que formen part del fons de Jaume Salarich (Manlleu, 1902-1978) i que tenen com a tema comú els paisatges del Collsacabra s'exposen des d'aquest dimecres fins al 21 de gener al Museu del Ter de Manlleu. Les imatges formen part del fons de 3.400 documents que els hereus de Salarich van donar al Museu del Ter de Manlleu l'any 2012, i que ara han estat classificades i digitalitzades.

Oristà augmenta la dotació del Concurs de Pintura Ràpida

Oristà Aquest diumenge, Oristà acollirà la segona edició del Concurs de Pintura Ràpida, que ha augmentat la dotació dels premis fins a 1.950 euros en cinc guardons. El premi va néixer a partir de la iniciativa d'un grup de pintors paisatgístics osonencs que l'any 2015 van anar a pintar al poble. En la primera edició van participar-hi 48 pintors. Els participants es podran inscriure al local social, a partir de les 8 del matí, i tindrán fins a les 2 del migdia.

L'ACVIC inaugura una mostra d'art des de la participació

Vic El resultat de diferents tallers de creació artística gestionats des de la participació de col·lectius es mostra a partir d'aquest divendres a l'exposició "Sota l'ombra de la participació", a l'ACVIC, Centre d'Arts Contemporànies. L'ADFO (Associació de Disminuts Fisics d'Osona), Aurora, el Casal Mossèn Josep Guiteras, el Centre Obert de Vic i la Creu Roja són les entitats amb les quals s'han treballat aquestes tallers.

Fernando Ezquerro presenta a Tona la seva tercera novel·la

Tona Fernando Ezquerro presenta a Tona, aquesta divendres, *La muchacha que tenía lágrimas en la memoria* (Ed. Sinidice). La tercera novel·la del professor i escriptor tonenc és un relat centrat en les memòries femines, a partir de les reflexions i records d'una mare que ha passat per experiències traumàtiques de violència de gènere, que les posa per escrit a la seva filla petita. La presentació és a les 8 del vespre, al col·legi PÍVE.